

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**IOAN. PETRI || MAFFEI, || BERGOMATIS, || E SOCIETATE ||
IESV, || HISTORIARVM || INDICARVM || LIBRI XVI. ||
SELECTARVM, ITEM, EX || INDIA EPISTOLARVM || LIBRI
IV. ||**

Maffei, Giovanni Pietro

Coloniae Agrippinae, Anno M.D.XC.

VD16 M 105

Eiusdem animi submissio, & quid de Virtute obedientiae senserit. Cap. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64627](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64627)

rumque conditionis hominem, sed ingeniosum & acré; qui cunctis audientibus, vitia reorum increparet, exprobraretque religionis annos, & negligentiam: idemque ceteros carptim nec opinantes repente perstringere; nimirum edomandæ superbix causa, mentisque è pigritia veterno excitandæ. Sed qui deliquerant, priusquam ex consuetudine punirentur, quam lenissimè operam dabat, vt suam ipsi culpam agnoscerent; atque vltro sibi met multam irrogarent: quæ tamen si grauior videretur, confessione contentus; ita moderabatur, vt multum sape de acerbitate minueret.

Eiusdem animi submissio, & quidnam de virtute Obedientia senserit. Cap. VII.

NE G A B A T, suo quidem iudicio, quemquam probè intelligere quam vehementer in se quisque diuinæ bonitatis operationem impediatur: quantave illius beneficia & dona per socordiam ignauiamque corrumpat. quo crimine sese accusabat in primis. atque de suis demisè & humiliter sentiebat, vt se mortuum omnium infimum, & opis diuinæ maximè egentem putaret: sibi que ceteros omnes ad virtutem pietatemque & exemplo & incitamento fateretur esse. Priuatè verò vitæ quanto desiderio teneretur, & initio declinuit in recusando magistratus; & deinde, cum vt redigeretur in ordinem, aliusque sibi succederet, omni ope conuenit. quòd tamen si consequutus non est, tamen obedientiæ studium quibuscumque rebus potuit, semper ostendit. Romano quidem Pontifici, cuius in verba præcipuo sacramento iurauerat, ita erat præsto, vt ad ipsius baculi adminiculo, pedibus quocumque opus esset, peregrinè proficisci, vel etiam nauigium ascendere planè exarmatù, seque eodem Pontifice iubente, mari ventisque sine ulla dubitatione committere. Quem ipsius animum vir
qui-

quidam primarius cum haud satis probare, haec
 di re consilium prudentiamque requirere
 quidem, non obedientis, verum imperantis
 dicit Ignatius. Et sane cum in Societate
 hanc ceteris omnibus anteferet; tum nihil
 tam contrarium dicebat esse, quam in superioribus
 & consilio examinando moram, vel potius
 negabatque obedientis nomine dignum
 re, qui legitimo superiori non cum volente
 quoque submitteret. Id enim demum esse
 mum holocaustum, cum omnes animi vires
 tim intelligentia & mens, quae summum in
 tinent locum, in obsequium Christi coguntur
 inuiti ac dissentientes, actu exteriore
 positorum exsequerentur; hos inter vilissimas
 pia, vel pecudes potius numerandos aiebat.
 epistola ad socios Lusitanos in hanc sententiam
 (qua nihil ego quidem in eo genere videt
 qui accurate perlegerit, facile intelligit, quia
 tus tantum huic vni mentis & rationis obsequium
 dum putarit. Quinetiam in sermone quotidiana
 usurpare consueverat; qui ad superioris
 propensionem solummodo, non etiam iudicij
 accommodarent; eos altero tantum pede
 septa versari. Neque verò eiusmodi praecipua
 tum explicabat ille, sed quantum ei res & praecipua
 ret, etiam factis. Medico quidem, quos agros
 sto audientem praebat, ut eius monita praecipua
 ceret, ac quodammodo prudentiam penitus
 omnem suae salutis curam & sollicitudinem
 icisse videretur. Cum stomacho grauissimum
 aliquando, ex nimio videlicet hepatis calore
 ximus; adhibitus medicus, quo domus eo
 batur adolecente nec peritissimo; frigida
 stitutiōi causam illico tribuit. nec moram
 cogitare potuit ad corpus & praecordia
 scripsit. ac primum fenestras, foresque
 afflaret auram obserari diligenter iullis;

tem multa sub veste continere sese; postremo quàm calidissimo cibatu, & exiguo mero, sed quàm austerissimo refici. quæ omnia Ignatius licet sibi, non leuibus argumentis, minimè accommodata sentiret, ac medicum ipsum nec litteratissimum, neque exercitatissimum sciret esse; tamen ne cum extremo quidem vitæ periculo, contra eius edicta nihil vquam essatus est. Aestas erat summa: calores, vt in Vibe maximè ingenti stromarum pondere premebatur Ignatius: manabat è membris omnib⁹ tanta sudoris copia, vt culcitra ac vestes maderent; ac nihilominus ex præcepto se intra calida fomenta cohibebat: a grotus ardebat siti; nihil omnino poscebat: discruciebatur doloribus acerbissimis, nullam edebat vocem; si inquebatur animo interdum, neque tamen significabat; denique peruersa curatione cō adductus est; vt cū vltimum sibi discrimen adesse intelligeret, Societatis administratione Patribus delegata, aditu cubiculi domesticos prohiberet omnes, vno excepto valetudinarij curatore: atque id demum exstitit signum, desperata iam valetudine, se ad vitæ exitum comparantis. Itaque Patres in re tam subita consilio habito, cum non deessent qui medici præsertim iunioris placita reprehenderent; Alexandrum Petronium, ætate prouecta virum, & medicæ artis laude præstantem, ex templo acciri iubent. Is vt in specit Ignatium, genusque & ordinem adhibere medicinæ cognouit; per summam indignationem vociferatur, hominem calore necatum esse: pandi confestim fenestras & ostia; leuari stragulis lectum; frigidæ haustus affertim dari æstuantem imperat: quæ res prioris medici incertiam planè coarguit, siquidem refrigeratio hepate, ventriculi tormina quæ uere; & obedientiæ meritis Pater ausus, pristinam insuper valetudinem breui recepit. Rursus, cum ieiunia cineraria, seu Quadragesimam quamuis affecto corpusculo perseveranter nihilominus obseruasset; ipsa denique feria quarta sanctioris hebdomadæ, febris correptus est; nec dubitauit idem Alexander, quoniam id ex imbecillitate nimia proueniret; quo circa pulli gallinacci esum ad vesperam illi præscripsit, abijecit

que

que admodum incertus animi, vtrum Ignatius aliquo tempore iussa facturus esset. redit deinde postquam sollicitus, nū se refecit pullo. cum annuisset Ignatius: Fatebor, inquit Alexander, ingenue id quod est. Coplures non custodita solemnibus abstinentia, subleuatus hoc triduo in morbum incidere. quibus ego cum accersitus, carniū cibati indixerim, vix aggereque ad imperatruū vt obtemperarent, propterea quod per hoc casibus vesci, nimis graue piaculum ducerem. tu contra, peracto iam p̄ne curriculo, ad ipsas metas non motu non recusasti desistere hoc ego, later, fieri mēti nō possum. Ad ea Ignatius serena fronte, quae non tranquillitatem indicaret: Atqui obediendum est, iūta multa in eam sententiam effatus est. quo responso iustificē delectatus Alexander, & sanctitatem vniuersi gignisq̄e suspiciens, totam rei gestā seriem iustitiae deinde narrauit. Atque ad sapientem hanc factūque stultitiam cœcā, vt ipse appellabat, obediētiam, vt essent ad subita ac seria promptiores, in credentibus etiam in rebus erudiebat. Sacerdos quidam, aduocatus no, paratus ad sacrificium, & calicem tenens, carnisuariario pedem efferret, per nuntium ab Ignatio quorū rem ē propinquo obseruabat, repente iubetur ad obposito ornatu, pallium sumere prodeundi causa. Ille sine tergiversatione, ac palliatus Patri coadunatus paruit. Tum Ignatius quærit ex homine, in quo ageretur, in procinctu iam ad immolandum, subactis sacra deponere vestimenta, remque diuinam. Cum ille, se, ne tātulum quidem esse commemoraret: Atqui me, scito (inquit Ignatius) non quod sententia opus habeam, sed perichitan di tui obsequiū id fecisse de industria. & sic habeto plus te sacrificando esse meritum, quā si id ipsum, vt deus illicō peregrissēs: nam & si altaris mysterium Deum est, quanti profectō est: tamen, vt legimus, melior est obedientia quā victimādam etiam, cum maximē confessionē nobiscum exciperet, consultō vocari ad se iussit. cum

Myfterio mox affuturum dixiffet: accerfit eum denuò: ac ipfe nihilominus contentis rogatu hæfit paululum, ac venienti demum Ignatius: Ita ne verò iterum, inquit, euocandus es: Et grauioribus verbis accepit hominem: non quò illius tum quidem opera egerit: fed obseruantiam & agilitatem experiri voluerat. Sic enim aiebat: cupere fe, quemadmodum cæteræ Deo dicatæ familiar, ex instituto alia: paupertatem, alia: silentium, alia: psalmodiam, alia: denique aliud præcipuo studio coleret: sic in Societate nihil haberi prius aut potius alacritate amoreque parendi: & maxime proprium in figne noſtrorū hominum eſſe Obedientiam; quippe quæ, diuo Gregorio teſte, virtus vna, cæteras omnes animo virtutes inferat, inſcrtaſque cuſtodiat. Hiſce ergo artibus, & huiusmodi, ſubinde alumnos exercere conſuevit: vt ad quamlibet præfecti vocem, aut ſignificationem parati, vel inchoatam apicem in ſcribendo relinquerent: ſequè expeditos vbi opus eſſet, illicò ſiſterent.

Paupertas eius, & caſtimonia. Cap. VIII.

VOLUNTARIAM paupertatem (quam ille religionis murum appellabat) ad extremum uſque conſantiſſimè coluit; nec modò ipſe proprium habuit nihil, ſed ne alios quidem, quàm uis genere nobiles, ac delicijs olim aſuetos, quidquam habere permiſit. Quinetiam quemquam è profeſſa domo apud Germaniam, Romanum uel Collegium niſi admodum raro & niſi de cauſſa prohibuit veſci: quò nimirum, ſi opus eſſet, iurare uerius poſſet, nihil omnino ad ipſam domum Collegiorū fruētibus perueniſſe. Pauperè autè ſpiritu ſibi denique aiebat uideri, qui erga ea quibus uteretur eſſet, quæ nullo pacto reſiſtit reſuſcipere, quominò quis pretioſo amictu & cornatu cōfeſtim exuatur. Caſtatis uerò laudē Dei beneficio tantā adeptus eſt, vt ex quo die ſeſe in beatæ Virginis fidē ac patrocinium cōtulit

voto: